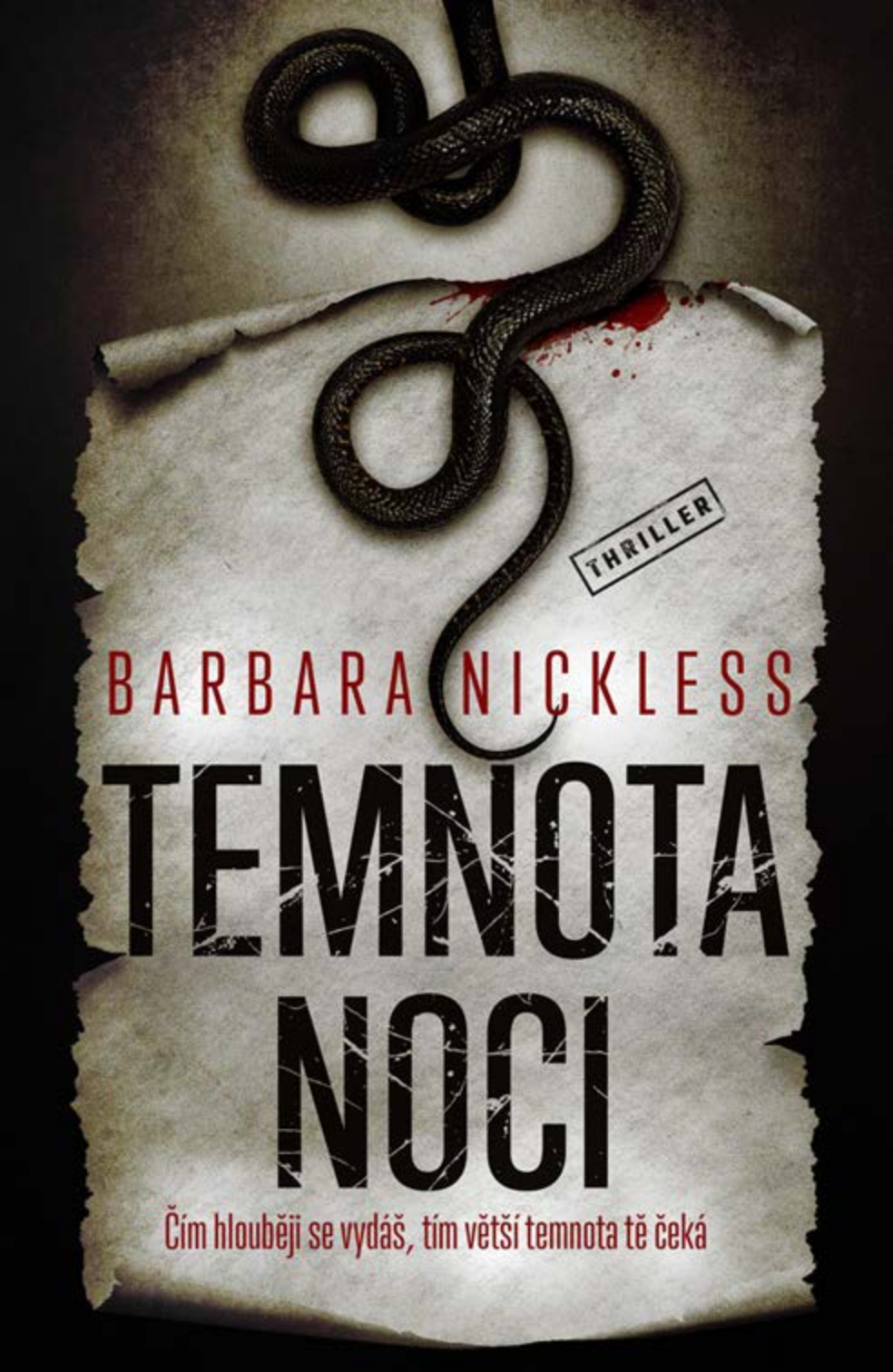

THRILLER

BARBARA NICKLESS

TEMNOTA NOCI

Čím hlouběji se vydáš, tím větší temnota tě čeká

TEMNOTA NOCI

Text copyright © 2022 by Barbara Nickless
This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Elisová, 2025
Cover © Zhivko P. Petrov, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5947-7 (pdf)

BARBARA NICKLESS

TEMNOTA NOCI

PŘÍPADY DR. EVANA WILDINGA

přeložila Kateřina Elisová

VENDETA

*Mužům a ženám, kteří pracují dlouhé hodiny a riskují životy,
aby vrátili kulturní poklad národa.*

Toto jsou věci, které máte dělat: mluvte pravdu jeden k druhému, ve svých branách konejte pravdivou a dokonalou spravedlnost, nevmýšlejte proti sobě navzájem nic zlého a nemilujte křivou přísahu, protože to jsou věci, které nenávidím, prohlásil Hospodin.

Útržek biblického svitku nalezený v Jeskyni hrůzy, Judská poušť, Izrael, 2021

**ČÁST
PRVNÍ
STVOŘENÍ**

„Společenský význam každodenních slov“

Sémiotika 300: Sociální struktury v jazyce

**Dr. Evan Wilding, profesor sémiotiky, lingvistiky a paleografie
na Chicagské univerzitě**

Naše dny jsou plné rozhodnutí, od toho, co si dáme k snídani, až po to, zda shodit bombu.

Málokdo z nás se však pozastaví nad tím, že každá volba něčeho je odklonem od něčeho jiného. Slovo *decide* (rozhodnout) pochází z latinského *decidere*, které samo o sobě vzniklo z latinského *de-*, což znamená „mimo, pryč“, a *caedere* znamenajícího „řezat“. Každá naše volba je odříznutím. Jsou to zavřené dveře. Cesta, po které se nejde.

Za povšimnutí stojí, že anglické slovo *decide* má stejný sufix jako *homicide* (usmrcení, vražda), *genocide* (genocida) a *suicide* (sebevražda). Všechna tato slova představují odříznutí. Odkazují na volbu, kterou jsme sami učinili. Nebo volbu, kterou za nás násilím učinil někdo jiný.

PŘEDEHRA

Když jsem přemýšlel o jejich smrti, což jsem dělával často, věděl jsem, že to začalo v Jeruzalémě. Nejdřív přišla kniha. Pak hon. Brzy poté jedovaté, záštiplné hádky.

Mnohé z toho, co se stalo, bych si mohl připsat na vrub. Ale kniha byla počátkem.

Svazek jsem našel v jeruzalémské Křesťanské čtvrti. Příkrčeně jsem vstoupil do obskurního obchůdku, když jsem si myslel, že ten den jsem skončil a můžu se těšit už jen na skleničku v hotelovém baru. Podíval jsem se na hodinky a proplétal se změtí regálů připomínající bludiště, kolem nabídky průvodců a náboženských traktátů pro turisty až dozadu, kde by se možná daly najít nějaké literární poklady.

Deset minut, řekl jsem si.

O devět minut později, když jsem se probíral vratkou hromadou starých hebrejských svazků a koptských zpěvníků, mě zaujala jedna obálka. Špinavě krémové pozadí s černou kobrou obtočenou kolem zlacených písmen názvu. Kniha, zmáčkнутá uprostřed kupy, byla v mizerném stavu. Plátěný pomačkaný obal téměř odrhnutý, hřbet zlomený, zlato na titulu poškrábané. Zažloutlé stránky poseté flíčky plísň.

Přešel jsem prstem po zavinutých spirálách hada a podíval se dovnitř na copyright – 1936. Kniha byla napsaná anglicky a údajně se jednalo o vědecký svazek vydaný malým univerzitním nakladatelstvím. Našla si cestu, bůhví jak, přes Atlantik do tohoto zanedbaného obchodu. Zbytečný titul, jehož vydání pravděpodobně

nevyvolalo v akademickém prostředí sebemenší zčeření zájmu, než upadl v zapomnění. Název hraničil s bizarností: *Ztracený poklad Jordánského údolí!*

Obracel jsem stránky, u kterých hrozilo, že se odlepí od hřbetu. Kniha se týkala sbírky hebrejských textů – svitků z kůže, jež byly nalezeny koncem devatenáctého století, než beze stopy zmizely. Tiše jsem se zasmál. Příběh pro důvěřivé. Natáhl jsem ruku s úmyslem vrátit svazek na hromádku.

Jenže jak jsem toho teplého podzimního odpoledne stál v zaprášeném obchodě, ucítil jsem první náznak větších věcí – skrytých pravd a posvátnosti místa. Něco mě přitáhlo do tohoto konkrétního obchodu právě na této ulici a pak vedlo moji ruku k této knize.

Zaplavila mě závat, takže jsem se opřel o stěnu.

„To je tím horkem,“ zamumlal jsem, když jsem si sundával klobouk a otíral si rukávem vlhké čelo.

Vzchopil jsem se, nalistoval první kapitolu a začal jsem číst tichým hlasem.

Vádí Mudžíb u Mrtvého moře v osmém století před naším letopočtem

Písař se opřel zády o stěnu jeskyně a vychutnával si relativní chlad, který přinášel úlevu od slunečního žáru intenzity železné kovadliny. V zakouřeném světle lampy rozložil své nástroje. Vydělanou kozí kůži. Bambusové pero. Inkoust. Opatrně naředil inkoust černý jako saze směsí medu, oleje, octa a vody. Tento úkol provedl mnohokrát. Věděl, jaká konzistence inkoustu poslouží jeho účelu.

Zvenčí do jeskyně pronikaly zvuky a vůně. Zápach koželužny, hlasy jeho souputníků asketiků. Jeho myšlenky se ubíraly ke vzdálenému městu Ursalim a k událostem, které se tam odehrávají. On a jeho malá skupina byli považováni za rebely. Dokonce za kacíře. Ta obvinění je vyhnala z města, aby hledali útočiště v poušti.

Budiž. Oni pravdu znali.

Třel si krk, aby ulevil bolavým svalům. Na tomto jediném úkolu pracoval mnoho dní. Teď v pološeru nabídl modlitbu a předklonil se, aby se dotkl perem pečlivě připravené kůže.

„Toto jsou slova, která v pustině pronesl Mojžíš, dle Jehovy, ke všem dětem Izraele...“

Zaklapl jsem knihu. Věděl jsem, co má být tímto údajným pokladem. Falešný text. Rouhavý odklon od pravdy.

Znovu jsem se pohnul, abych vrátil tu zpropadenou knihu na hromadu. A moji ruku opět něco zadrželo. Náhle mnou projel vztek, šokující a nečekaný. Sevřel jsem hřbet a prsty mi zbělaly. Vlákna se mi pod nehty roztrhla.

A já se začal bát.

Toho, co by se mohlo stát. Toho, co bych mohl udělat.

KAPITOLA 1

Doktorka Elizabeth Lawrencová zpomalila, na okamžik rozsvítila dálková světla a ve tmě hledala odbočku. Neuvěřitelné, jak nečekané zvraty může život přinést. Celá její kariéra se zredukovala na dva potrhane kusy papyru, které by podpálily svět dávnověku.

A pak ho vyhodily do povětří, jakmile by vyšla najevo pravda.

Našla ulici a zastavila u obrubníku před chicagskou katedrálou sv. Pavla. V pondělí v deset večer se za klenutými okny kostela rozprostírala tma. Roh ulice v obytné čtvrti vedle kostela byl zvláštním místem pro setkání. Ale věděla, že Samovi to místo vyhovuje. A v módní čtvrti Logan Square se cítila komfortně.

Kdo by ji tady hledal?

Kostel navíc nabízel neutrální půdu. Dokonce posvátnou. Což je vhodné, vzhledem k jejich vzájemnému obchodu.

Přední sklo zkráplěl déšť, první závan předpovídané jarní bouřky. Zdálo se, že vzduch nabobtnal vlhkem. Elizabeth se podívala na hodinky. Sam by se měl brzy objevit. Doufala, že prodávající netrval na tom, že přijde také. Egyptan Hassan se domáhal, aby si pospíšila s posouzením fotografií starověkých textů, které jí poslal. Požadoval, aby se zavázala, že ověří jejich pravost, nebo ho nechá, aby svůj poklad odvezl jinam.

Ujistila se, že pistole Sig Sauer leží pod sedadlem řidiče. Elizabeth Lawrencová, doktorka starověkých dějin a papyrologie, vedoucí chicagského Institutu antických památek Blízkého východu, někdejší držitelka MacArthurova „Genius Grantu“, to se zbraněmi uměla stejně dobře jako s artefakty. Navzdory svému

vzhledu nepatřila mezi obrýlené starousedlíky akademické věže ze slonoviny. Čtyřicet let byla fyzicky přítomná všude tam, kde to vyžadovala její práce. Slaňovala útesy, bojovala s malárií a kočovnými nájezdníky, žila sama v poušti mezi šakaly a škorpióny.

Ve světě mužů se vydala vlastní cestou a dařilo se jí.

Kolem projelo auto, aniž by zpomalilo, a jeho pneumatiky syčely na mokrém asfaltu. Černé SUV. Sledovala ho, dokud nezabočilo za roh.

Neměla tušení, kolik lidí ví o existenci fragmentů. Ale existovala spousta dalších akademiků, jiných institucí, a dokonce i soukromých sběratelů, kteří by za tyto starověké texty zaplatili miliony.

Někteří by byli ochotni je ukrást, kdyby se naskytla příležitost. Dokonce kvůli nim i zabíjet.

Zaplavila ji vlna únavy. Zabořila se do sedadla a proklínala své slabé tělo.

Možná by měla přestat s úskoky, dokud je toho ještě schopná, a požádat o pomoc Evana. Říct mu pravdu o tom, co dělá. Nejen o těch papyrech, ale i o všem ostatním. Mohl by jí posloužit jako záruka, že stále funguje – že nemoc její mozek ještě příliš nepoškodila.

Vylovila z peněženky vizitku a na zadní stranu napsala *Dr. Evan Wilding*. Rakovina někdy vytěsňovala vše kromě nejdůležitějších informací. Bylo o ní známé, že zapomíná jíst a brát léky, že opouští dům v jedné botě nebo že jde do sněhové bouře bez kabátu.

Položila vizitku na palubní desku. Nezapomene ho kontaktovat.

Poklepání na okénko spolujezdce ji přimělo posadit se zpřímá. Postava se sklonila, aby nahlédla přes sklo. Samad Rasheed. Sam.

Stiskla tlačítko a odemkla. Sam otevřel zadní dveře a na sedadlo vklínil velký koš.

„Co to, sakra, je?“ zeptala se, když zavřel zadní dveře a vklouzl na sedadlo spolujezdce vedle ní.

„Dárek od Egyptána. Na oslavu dnešní noci a našeho nadcházejícího úspěchu.“

Elizabeth vrhla ostražitý pohled do šera zadního prostoru sedanu. Nepohnul se ten koš?

„Nemám ráda překvapení.“

„Tohle se vám bude líbit.“ Věnoval jí plachý úsměv a zuby se mu zaleskly ve venkovním osvětlení kostela. Napadlo ji, že její syn – kdyby žil – by byl stejně starý jako Sam.

Se Samem se seznámila díky jeho dědečkovi Omarovi Rasheedovi, kterého poznala na svých četných cestách do Jeruzaléma. Omar obchodoval se starožitnostmi ve Starém Městě. Byl to milý a čestný člověk, který stejně štědře poskytoval rady, jako se dělil o sladké koláče *basbousa* své manželky.

Sam zdědil dědečkovu rozvážnost. Ale v jeho případě se laskavost zmírnila ve zdrženlivost, která z něj dělala člověka, jenž se podivným způsobem hodil do nemilosrdného byznysu se starožitnostmi.

„Nuže, nastal okamžik pravdy. Pojďme se na to podívat,“ řekla Elizabeth.

Rozsvítila stropní světlo a dovolila si sarkasticky se zasmát. Co by asi řekli její kolegové, kdyby ji viděli, jak se připravuje zkoumat útržky dva tisíce let starých písemností pod kupolovým světlem v autě?

Sam sáhl do své plátěné tašky a opatrně z ní vytáhl dva dřevěné rámečky o rozměrech dvanáct krát dvanáct centimetrů označené **HEB-PAPYR 03-09** a **HEB PAPYR 03-10**. Neboli co ona a ostatní zúčastnění nazývali Mojžíšovy papyry. V každém rámečku byly dva čtverce skla, mezi nimiž byly připevněné.

Jemně přejel po prvním rámečku.

Okamžitě viděla, že sklo pokrývá povlak z rozpustných solí, který částečně zakrýval papír, přesně jak si už dříve všimla na fotografiích. Podobné ojínění bylo běžné a s největší pravděpodobností nepoškodilo artefakty. Také byla použita lepicí páska, jaká se používala v padesátých letech dvacátého století k opravě křehkých textů.

Povlak a izolepa společně naznačovaly, že texty byly mimořádně staré a že se s nimi po jejich objevení špatně zacházelo.

„Jsou uložené ve skle, nikoli v plexiskle. Domnívala jsem se, že je necháte vyjmout.“

„Prosila jste mě, abych to nedělal,“ odpověděl. „A Hassan souhlasil. Myslela jste si, že bych neposlechl ženu, které můj dědeček říká Sešat?“

Usmála se. Při prvních setkáních o ní Omar mluvil jako o světlavé, rozmazlené Američance. Později, když se začali navzájem respektovat, jí říkal Sešat, podle egyptské bohyně moudrosti a písma.

Položila si první rámeček na klín a zvedla druhý. Ruce se jí chvěly. Znovu viděla solný povlak, ale i přes něj dokázala rozeznat hebrejský text *aseret ha-dibrot*, což znamenalo „desatero“. Právě to ji zaujalo, když dostala fotografie. Když se poprvé dozvěděla o objevení fragmentů v Jeruzalémě.

Opatrně spustila ruku s druhým rámečkem a přidala ho k prvnímu na svém klíně. Na tento okamžik čekala deset měsíců. Vlastně deset let, pokud by se vrátila až do doby, kdy ji poprvé vážně zaujal Starý zákon.

Bude žít dost dlouho, aby to dotáhla až do konce?

Ze zadního sedadla se ozval slabý zvuk. Ignorovala ho a upřeně sledovala čtverečky papýru.

„Jistě chápete, že za těchto okolností nemůžu potvrdit jejich pravost. Budu je muset vyndat. Majitel mi věří?“

„Samozřejmě, Sešat.“

„Dobře.“

Za jejími zády se ozval další zvuk. Sam si odkašlal do dlaně.

„Takže?“ zeptal se.

„Jak dlouho si je můžu nechat?“

„Dva týdny? Egyptan se nemůže dočkat, až to uzavře.“

Dva týdny. Tiše počítala čas na opravu a vyjmutí, na analýzu, zda se neobjeví náznaky podvodu. Na zahájení namáhavé práce s přepisem a překladem. Určení provenience papýru – historie jejich vlastnictví –, jež by nesmírně přispěla k jejich hodnotě.

„Dobře,“ souhlasila, čímž překvapila samu sebe.

Samův úsměv se rozšířil. „Dobře. Pak Egyptan dostane svoje peníze a vy uveřejníte své poznatky. A všichni budou šťastní.“

„Ano, Same.“ Její úsměv působil křehce. „Všichni budou šťastní.“

V malém autě si rozpačitě potřásl rukou. Pak se Sam podíval z okénka, otevřel dveře a vyklouzl do sílicí bouře. Znovu se ale naklonil do auta.

„V tom košíku je štěně. Norský lundehund jako váš starý pes. Egypťan říkal, že ho máte považovat za gesto dobré vůle. A příslib naší společné budoucnosti.“

„Odkdy je Hassan sentimentální?“

Další zasmání. „Od té doby, co získal tyhle papyry.“

Sam zavřel dveře a zmizel ve tmě a dešti.

Opatrně položila rámečky na sedadlo spolujezdce, otočila se a klekla si. Štěně stěsnané do košíku. Jak znala Hassana, nejspíš toho chudáka omámil, aby byl zticha. Sáhla do zadní části auta a začala tahat za pevně uvázanou stuhu, která držela víko košíku na svém místě.

Pohybovala rukama a současně přemýšlela, stejně jako předtím, jestli nepodcenila riziko. Hrozící od někoho, kdo chce papyry pro sebe. Nebo od někoho, kdo by je chtěl zničit – ze svých vlastních důvodů.

U obrubníku za ní zastavilo auto se zhasnutými světly. Zvedla pohled.

Hlavou jí bleskla myšlenka, že možná příliš lehce uvěřila, že ji Egypťanova chamtivost ochrání.

Ne že by na tom teď záleželo, uvědomila si, jakmile se podívala dolů.

Teď když bylo víko pryč.

KAPITOLA 2

Muž, který seděl na druhé straně stolu v pracovně doktora Evana Wildinga na Chicagské univerzitě, nevypadal jako archeolog, přestože se tak představil.

Ronen Avraham byl vysoký a statný muž, asi pětáctýřicetiletý, hladce oholený, s pečlivě nakrátko zastřiženými černými vlasy. Ve tváři měl přívětivý, přátelský výraz a prohlížel si ho modrýma očima za brýlemi s drátěnými obroučkami. Ale jeho vstřícnost Evanovi nepřípadala jako něco, co je pro tohoto muže obvyklé – vrásky kolem Avrahamových úst naznačovaly, že se většinu času mračí.

Vějířky vrásek kolem očí mohl mít z doby, kterou strávil na poušti, když si prohlížel keramické střepy. Jenže pokud ten Izraelec trávil většinu času venku, jak tvrdil, musel mít zatraceně dobrý opalovací krém. Měl bledou pleť, bez nápadně opálené čáry, kterou muži mívají od klobouku. Nehty měl čisté a nezničené. Jediné mozoly měl na pravém prostředníčku a levé dlani. Takové, jaké se dělají od lučiku a záchyty závěru – tedy stopy po střelbě ze zbraně, nikoli ohánění se lopatkou.

Jeho oblečení – džíny a černý rolák, uhlově šedá sportovní bunda, černé běžecké boty – nenaznačovalo, že by se jednalo o muže, který tráví čas prolézáním zákopů nebo jeskyní. Na levém zápěstí měl značkové černé náramkové hodinky, jež by odmítly selhat i v těch nejspínavějších podmínkách. Ciferník ani nylonový pásek nehyzdila špína ani škrábance.

Navíc měl zbraň. Boule pod bundou si mohlo netrénované oko nevšimnout.

Ale Evan měl oči dobře vycvičené.

Takže tak.

Muž se opřel v křesle, konečky prstů obou rukou opřel o sebe a usmál se. Evan by se nemohl cítit víc pod drobnohledem, ani kdyby Avraham stáhl uhlíkovou obloukovou lampu, položil na stůl kleště a zkoumal mu stoličky.

Znovu si přečetl mužovu vizitku. *Ronen Avraham, Izraelský památkový úřad*. Ronen, jméno německého původu, které znamená „dobře informovaný vládce“. A Avraham – východoslovanská podoba jména Abraham.

Avraham byl téměř jistě potomkem Židů, kteří utekli do Palestiny z Německa, Maďarska nebo Československa ještě předtím, než se Izrael stal státem.

Odtud vedla dlouhá cesta na Chicagskou univerzitu.

Evan opřel pevnou bílou vizitku o hromadu knih na stole a vrátil se pohledem k údajnému archeologovi.

„Hledáte doktorku Elizabeth Lawrencovou,“ zopakoval hlavně proto, aby Avrahama naštvál. Tušil, že Izraelec nemá rád plané řeči.

Jako potvrzení si Avraham povzdechl. „Přesně tak, doktore Wildingu. Drahou Elizabeth, naši společnou přítelkyni. Když se nedostavila na schůzku, přirozeně jsem přišel za vámi.“

Přirozeně? Evan viděl Elizabeth před dvěma měsíci. A to jen na rychlý a depresivní oběd, během něhož se mu Elizabeth svěřila se svým špatným zdravotním stavem a zeptala se ho, jestli bude pokračovat v její práci, až umře. Její zpráva vyžadovala, aby hojně popíjel alkohol jak během jídla, tak po něm.

Navíc za všechny ty roky, co ji znal, o Elizabeth nikdo nikdy nemluvil jako o „drahé“. Za takovou troufalost by ho následný slovní výprask dohnal k slzám.

„Ze všech profesorů ve všech kancelářích v celém Chicagu jdete zrovna za mnou?“

„Promiňte?“

„*Casablanca*,“ vysvětlil Evan. „Je to jen můj způsob, jak se zeptat, proč já? Proč jste se neobrátil na někoho z jejího institutu?“

Avrahamův výraz zůstal prázdný, jeho pohled neutrální. Ale trochu se na křesle zavrtil. Pravděpodobně nečekal odpor. Evan měl podezření, že vyrazit informace z většiny profesorů je hračka.

Ať už viděli pistoli, nebo ne.

„Elizabeth mi řekla, že kdyby se vyskytly nějaké problémy, měl bych si promluvit s vámi,“ odpověděl Avraham svou angličtinou s přízvukem. „A teď mám problém. Tuto schůzku jsme s profesorkou naplánovali už před třemi měsíci. Ale pracoval jsem na důležitých vykopávkách a teprve teď jsem mohl odejít z Judské pouště.“

„Jste v Kumránu?“ Judská poušť byla domovem Kumránských jeskyní, kde byly objeveny Svitky od Mrtvého moře.

Avraham mu věnoval tvrdý pohled. „Kumrán je jednou z osmi jeskyní, kde provádíme vykopávky. Snažíme se jich prohledat co nejvíce, než dojde k dalšímu rabování.“

„Už jste něco našli?“

Avraham si založil paže na hrudi. „Proč se ptáte?“

Evan zaslechl změnu v mužově hlase – náznak podezřívavosti. Nenuceně pokrčil rameny. „Zmínil jste se o Judské poušti a já jsem logicky přešel ke Kumránu. Není zrovna tajemstvím, že Izraelský památkový úřad – stejně jako snad všichni biblisté z různých koutů světa – doufá, že najde další starověké texty.“

Avraham jen tiše, vyhýbavě zavrčel, ale jeho pohled se zaostřil takovým způsobem, že byl Evan rád za plochu obrovského stolu, který stál mezi ním a Avrahamem. Přál si, aby jeho postdoktorandka Diana Alanisová byla tady v Chicagu, a ne někde v džungli v Jižní Americe. Dianina inteligence se téměř vyrovnala Evanově. Ale kam se hrabal, pokud šlo o její fyzickou stránku. Stejně jako téměř každý muž. Fyzičnost, která by mohla být potřeba s ohledem na to, jak probíhala konverzace.

Podíval se pod stůl, kde ležel Perro, Dianin welsh corgi, natažený na koberci a pilně se snažil uvolnit pamlsek ze své gumové hračky. Perro představoval ubohou náhradu za svoji majitelku. Když Avraham vstoupil do kanceláře, to zvíře sotva zvedlo pohled.

Evan si odkašlal. „Můžu se zeptat, jakou záležitost s ní řešíte?“ „Vy to nevíte?“ Jedno černé obočí se o milimetr zvedlo. „Myslel jsem si, že vy dva jste si blízcí.“

Takže to měla být šachová partie, v níž ani jedna strana nebude schopná převzít kontrolu nad šachovnicí.

„I když se nezmínila, že jste Brit,“ pokračoval Avraham.

„Až po vlajku Spojeného království na mých boxerkách.“

Avraham jeho poznámku ignoroval. „Nebo že nejste moc...“ Zvedl ruku do výšky svého ramene, dlaní k podlaze.

„Vysoký?“

„Přesně tak.“ Avraham se při zmínce o jeho trpasličí postavě nečervenal ani neodvrátil pohled, což Evan ocenil. „Nezmínila se o tom.“

Bůh žehnej Elizabeth za to, že se soustředí na důležité věci, mezi které opravdu nepatří to, že Evan při nejlepším vůli neměří víc než metr pětatřicet.

„Je to žena, která zbytečně nemluví,“ nabídl Evan.

„To je pravda.“

Avraham seděl v Evanově kanceláři v knihovně Harper Memorial necelých šest minut. Během té doby pečlivě prozkoumal rozlehlou místnost, všiml si psa, který ho rázem přestal zajímat, a zhodnotil profesora.

Jinými slovy, Ronen Avraham vypadal a choval se přesně jako lidi z CIA a Mosadu a jeden pán z ruské zahraniční zpravodajské služby, jež Evan znal.

Ergo, Ronen Avraham nestudoval lidské dějiny a kulturní artefakty.

Byl to špión.

Evan se odstrčil od stolu. „Je mi líto, že vám nemůžu být nápomocný. Ale jestli se mi Elizabeth ozve, dám jí vědět, že jste se zastavil.“

Avraham se nezvedl.

„Kdy očekáváte, že se vám ozve?“ zeptal se.

Evan udělal krok ke dveřím. „Nevím, opravdu ne. Netuším, jak jste přišel na to, že jsme si s Elizabeth blízcí, ale pravdou je, že

se vidáme jen zřídka. A když už se vidíme, naše setkání nejsou společenská. Téměř výhradně souvisejí s naší prací.“

Evan okamžitě pochopil, že jeho slova byla chyba. Avraham nehnul ani brvou, ale zkoncentroval svoji pozornost tak, že se zdálo, že mu nezáleží na ničem jiném než na Evanovi. Jako by pomyslná uhlíková oblouková lampa svítila na plný výkon.

„Probíráte její práci?“ zeptal se Avraham.

Evan nenuceně pokrčil rameny a se slyšitelným povzdechem se vrátil do svého křesla.

„Znám řadu semitských jazyků. Syrštinu. Amharštinu. Klasickou arabštinu a hebrejštinu. Elizabeth mi občas dá nějaký překlad, abych ověřil, jestli je racionální. Sloužím jako další pár očí.“

„Kdy vás naposledy požádala o pomoc?“

„Před více než rokem.“ Evan se vyzývavě podíval na své hodinky, potlučené timexy, které ho doprovázely během jeho četných dobrodružství za mnoha hranicemi. „Za hodinu mám přednášku ze sémiotiky a doufal jsem, že do té doby stihnu snídani. Tak prosím, vyložte na stůl karty, které můžete nebo jste ochotný vyložit, a řekněte mi, o co jde. Proč se Mosad zajímá o americkou historičku a papyroložku?“

„Mosad?“ Avrahamův smích zněl nacvičeně. „To si myslíte, že jsem? Člen protiteroristické organizace?“

„Nebo děláte něco podobného. Tajné operace. Shromažďování zpravodajských informací. Cokoli, čemu se vy z Tel Avivu zrovna věnujete. Jaký je váš zájem o Elizabeth?“

Avraham se stále smál a přitom zavrtěl hlavou. „Mosad. To je dobré.“ Smích náhle utichl a uhlíková lampa se znovu rozsvítila.

„Myslíte si, že je Elizabeth zapletená do nějaké lsti?“

„Nic takového si nemyslím. Ale mám podezření, že vy jste v lepší pozici než já, abyste mohl odpovědět. Tak proč mi to neřeknete? Proč se tak zoufale snažíte najít doktorku Lawrencovou?“

Avraham zareagoval tím, že sebral z Evanova stolu kousek keramiky. Střep z Jeruzaléma – padělek, který měl Evan po ruce, aby ho mohl ukázat svým studentům. „Máte bratra.“

Evan zamrkal. „Jak to...“

„River Wilding. Dobrý člověk. Má vás rád, i když vyrůstal tady, a ne v Anglii. Skvělý archeolog. Pracovali jsme spolu nedávno v jižním Turecku.“

Evan se přistihl, že je šokovaný. Vážně přečetl Ronena Avrahama úplně špatně? Pokud ten muž pracoval s Riverem, pak je možná opravdu tím, co tvrdil.

Našel svůj hlas. „Vyřídím mu, že ho pozdravujete.“

Avraham mu věnoval pronikavý pohled. „Pochybuji, že si mě bude pamatovat. Ale... Já o něm vím mnohem víc než on o mně. Chápete?“

Evan se zachvěl. Slova o Riverovi mínil jako hrozbu. Jejich význam byl tak jasný, jako by je ten muž vytesal do kamenné desky: pokud Evan odmítne spolupracovat, bude to mít následky.

Do čeho se to Elizabeth zapletla? A jak se do toho, sakra, zamíchali Evan a River?

Avraham odložil keramický střep na stůl a vstal. „Vrátím se. Možná příště budete vědět víc. Pro dobro všech.“

Evan sledoval, jak Izraelec ladně – a téměř neslyšně – přešel přes rozlehlé prostranství kanceláře a zmizel ve dveřích. Z chodby k němu nedolehl žádný zvuk kroků.

Evan sáhl po telefonu. Zkusil Elizabeth zavolat domů, pak našel v kontaktech její číslo na mobil a stiskl zelenou ikonku. Hovor rovnou spadl do hlasové schránky. Pokud si dobře pamatoval, Elizabeth měla v institutu jediného zaměstnance. Asistentku, která jí pomáhala s papírováním, plánováním a vším, co bylo třeba udělat. Ale nemohl si vzpomenout na jméno.

Zanechal vzkaz na obou Elizabethiných číslech, pak se zvedl od stolu a přešel ke knihovně sahající od podlahy ke stropu. Hledal v policích, dokud nenašel jediné dvě akademické publikace, které napsala Elizabeth a on je vlastnil – štíhlé brožurky, jež vyňala z časopisů a nechala svázat.

První nesla název *Deuteronomistické dějiny: monoteismus a přepisování historie*. Druhá *Počátky Edómu a Moábu: stopy osídlení v době železné v Levantě*.

Nijak provokativní. Ani nic, co by vybízelo k interakci složky izraelské národní bezpečnosti. Ani žádná z jejích dalších prací nebyla provokativní. Věděl to, protože si už od Oxfordu dával záležet na tom, aby přečetl všechno, co jeho někdejší učitelka napsala.

Položil brožury na stůl.

Institut antických památek Blízkého východu byl Elizabethiným vášnivým projektem na sklonku života. Jednou řekla Evanovi, že kdyby měla zůstat zavřená v kanceláři u stolu, zabilo by ji to. Ale po ztrátě syna se změnila. Stala se urputnější, zejména v práci, a taky bázlivější. A kdo by ne? Taková rána by každého donutila pochybovat o svém místě na světě, o smyslu života. Po Tuckerově smrti Elizabeth vzala své rozsáhlé znalosti historie a zaměřila je jako laser výhradně na své osobní hledání smyslu.

Institut, který založila, poskytoval jak finanční prostředky, tak způsob, jak nasměrovat toto hledání.

Elizabeth se specializovala na část Blízkého východu – Egypt, Irák, Írán, Izrael, Jordánsko, palestinská území a Sýrii. Její archeologická práce se skládala z nálezů, které byly rutinní a pro neakademika dost možná nudné. Probírala se starověkými daňovými stvrzenkami, úřední korespondencí, soupisy majetku, soudními záznamy a náložnými listy. Všemi možnými zbytky všedních úkolů společnosti. Možná zažila chvilku nadšení při objevení verše řecké básnířky Sapfó nebo kousku neznámého díla Sofokla. Ale tyto literární jiskry představovaly výjimky potvrzující pravidlo – motor civilizace pohání evidence narození a úmrtí, daní a sčítání lidu, peněz a zboží.

Tak vypadal život učenice, který se příliš nelišil od většiny Evanovy vlastní práce. Zjistil, že pečlivá metodika uklidňuje. Ponořil se do ní stejně jako kuchař do známých receptů – prosté potěšení z práce rukou, aniž by příliš zaměstnával mysl.

Křížovky pro akademiky.

Ale pokud je Elizabeth až po lokty zahrabaná ve starověkých daňových výměrech, jak se zapletla s Mosadem?

A proč by její práce vedla Ronena Avrahama k tomu, aby zastrašoval Evana tím, že vyhrožuje Riverovi?

V Turecku bylo o osm hodin víc. Zavolá Riverovi za pár hodin, až bratr skončí s denní prací a možná i večerním popíjením.

Evan přešel k obrovským oknům s výhledem na hlavní nádvoří univerzity. Světlo pronikalo sklem a jeho ochrannou vrstvou proti UV záření a jemně dopadalo na podlahu.

O tom, že má za hodinu přednášku, lhal. Měl volný den, kromě pekelné a neúprosné nutnosti oznámkovat písemky. A pokračující práci na Disku z Faistu, raných krétských hieroglyfech a dalších věcech.

Mnoha dalších.

Naposledy se pokusil zavolat Elizabeth na mobil, pak si strčil telefon do kapsy.

Bylo ideální ráno na procházku z jeho kanceláře do Elizabethina institutu na South Woodlawn. Obecně mu nebylo příjemné procházet se na veřejnosti – znamenalo to potýkat se s civěním, někdy smíchem a občasnými pokřiky. Ale dnes se rozhodl, že to riskne. Potřeboval pohyb. Se svým jestřábem Ginny, která právě shazovala peří, a proto špatně létala, měl zatraceně málo čerstvého vzduchu. Navíc tu byl Perro. Ta klobáska potřebovala cvičit víc než on.

Popadl Perrovo vodítko z háčku u dveří. Pes se protáhl zpod stolu a přiběhl. Evan zacvakl vodítko, pak si oblékl kabát a nasadil si kapuci od mikiny. Sáhl do zásuvky psacího stolu a vytáhl klíček, který visel na klíčence se skarabeem z Egypta.

„Jsi připravený odvážně vyrazit mezi lidi?“ zeptal se Perra.

Perro nastražil ucho a pak zaštěkal, což byl na tak malého psa poměrně překvapivě hlasitý zvuk.

„Tak dobře. Pojďme se přidat k hlučícím davům.“

KAPITOLA 3

V polovině března se Chicago proměnilo ve striptýzovou show, při níž se celé město během několika hodin obrátilo ze zimy do jara. Což člověka přiměje k tomu, aby se ráno navlékl do zimní bundy a odpoledne poodhalil jarní kotníky a lýtka. Den, který začínal s minus sedmi stupni a na unavené obyvatele Chicaga plival déšť smíšený se sněhem, se odpoledne vzmohl a laškovně nabídl teplo kolem deseti nad nulou.

Dnešek patřil mezi ty dny, kdy se božové počasí ještě nerozhodli. Obloha byla ponurá a pravidelně ji protínaly zářivé sluneční paprsky a teplota se držela někde kolem pěti stupňů. To vše doprovázely prudké poryvy větru, jak zima stále ještě vystrkovala dráčky.

Evan si razil cestu kampusem. Na konci zimního čtvrtletí byli studenti všude. Svištěli kolem Evana a Perra na skateboardech, kolech nebo prostě jen hnáni svým mladistvým nadšením. Tu a tam některý student zavolal na pozdrav a Evan zvednutím ruky odpověděl. Pro sto pětatřicet centimetrů vysokého muže nebylo možné splynout s davem ani v mikině s kapucí a slunečních brýlích.

Když s Perrem mířili na sever po Woodlawn Avenue a míjeli elegantní domy z počátku dvacátého století, Evan si vzpomněl na své první setkání s Elizabeth Lawrencovou.

Do Oxfordu zavítala jako hostující přednášející z Harvardu a vedla třítydenní kurz o papyrech uložených v oxfordské Sacklerově knihovně. Její nadšení pro fragmenty – objevené v egyptském městě Oxyrhynchus a představující největší zásobárnu starověkých papyrů, které byly dosud nalezeny – bylo nakažlivé.

Sedmnáctiletý Evan zůstal po přednášce na otázky a odpovědi a pak se připojil k diskusím po pracovní době v hospůdce Turf Tavern. Do Elizabeth Lawrencové, brilantní, uštěpačné a náročné ženy, která byla o třiadvacet let starší než on, se napůl zamiloval. A došel k závěru, že nejlepší cestou k srdci ženy jejího typu bude, když se stane nejchytřejším klukem ve třídě. A stal. Zafungovalo to. Vytvořili si profesionální vztah, který se v průběhu let prohloubil v přátelství – navzdory tomu, co řekl Avrahamovi.

Čekal na semaforech na křižovatce 56. ulice a Woodlawn, zatímco Perro očichával chodcům kotníky. Muži si většinou jeho přestupku nevšimli, ale ženy nadšeně pištěly a podléhaly kouzlu Perrových velkých očí. Což bylo kouzlo, kterým většinou plýtl na Evana. Ten se ovšem spokojil s tím, že mu poskytoval požadované žrádlo, vodu, kartáčoval ho a venčil, aniž by k Perrovi cítil o mnoho víc než jen mírnou naštvanost. Diana to malé zvíře milovala, Evanovi však připomínal jen klobásu s nohama.

Naskočila zelená, takže vyrazili vpřed.

Evan zkontroloval adresu a zastavil před krásným cihlovým domem s velkými okny a ozdobnými černými okenicemi. Od chodníku vedla cestička přes úhledně posekaný dvorek místy porostlý první jarní zelení. Zatímco Perro zaléval keř, Evan přešel pod bílý portikus nad dveřmi a přečetl si malou vkusnou cedulku v okně. Cedula informovala všechny kolemjdoucí, že se jedná o Institut antických památek Blízkého východu a návštěvní hodiny jsou pouze po předchozí domluvě. Další cedula upozorňovala, že budova je nepřetržitě střežena. Podíval se nahoru a uviděl kameru.

Netušil, kde Elizabeth vzala peníze na koupi takového domu, co musel stát přes dva miliony. Možná šlo o rodinné dědictví. Možná někdo, kdo měl peněz na rozdávání, našel zálibu v archeologii. Byla by to dobrá otázka, kterou by jí měl položit, vzhledem k tomu, že se o ni zjevně zajímá Mosad. Nepochybně by mu řekla, aby si sakra hleděl svého.

Stiskl zvonek. Domem se rozléhalo cvrlikání, ale nic a nikdo uvnitř se nepohnul. Okenice s latkovými žaluziemi na okně nejbližším dveřím byly zavřené.

Vytáhl klíč, který si přinesl. Elizabeth mu ho vtiskla do dlaně při jejich posledním setkání. „Pro případ, že bych zkolabovala a omylem tě vytočila při rychlé volbě. Lepší, když mě najdeš ty než nějaký nevinný postdoktorand. Ještě kód,“ vysypala ze sebe řetězec číslic. „Nezapomeň ho.“

Její nenucenost ho neoklamala – děsilo ji, co by jí budoucnost mohla přinést.

Otevřel dveře, následoval Perra do chodby a zavřel za sebou. Vyťukal kód, než se spustí alarm, a pak ho resetoval. Perro se rozběhl vpřed, aby prozkoumal dům, a jeho drápky cvakaly na leštěných podlahách. Vstupní hala byla kvůli zavřeným okenicím potměšilá, takže rozsvítil stropní světlo. Prostor zalila teplá záře. Dřevěné podlahy, stěny v barvě sušenek a řada papyrů ve zlatohnědých rámečcích nabízely uklidňující pohled. Papyry byly padělky, Elizabeth by nikdy nepověsila na stěny originály. Místnosti vedly na obě strany, pravděpodobně se jednalo o bývalý obývací pokoj a jídelnu, které ale nyní sloužily jako kancelář spojená se skladištěm s většinou nezaplněnými policemi. Kromě dveří do šatny, jež zůstaly mírně pootevřené a odhalovaly prázdné kovové věšáky, zde byly ještě druhé dveře po Evanově levici, na nichž visela mosazná tabulka se jménem **LEAH ZIELINSKÁ**. Elizabethina asistentka. Evan zkusil kliku. Zamčeno. Zaklepal. Zvuk se vrátil v osamělé ozvěně.

Vstoupil hlouběji do domu. Chodba se táhla kolem schodiště a mizela v zadní části domu. Schody vedly do patra, kde se nacházela otevřená chodba s místnostmi na zadní stěně a zábradlím podél přední stěny, což dodávalo prostoru vzdušnost.

Nahoře na schodišti na sebe strhávala pozornost velká zarámovaná olejomalba – dramatické ztvárnění částečně nahé Kleopatry. Egyptská královna ležela na zádech na polštářích, měla zavřené oči, dlaně otočené vzhůru a prsty mírně pokrčené. Pravděpodobně ji jen pár okamžiků dělilo od smrti, v dolním rohu obrazu byla vidět smrtící kobra spěšně se vzdalující z lůžka své oběti.

Pekelně dlouhá cesta.

„Haló!“ zavolal Evan. Jeho hlas zněl dutě. Perro přiklusal zpátky.

Zdálo se mu, že nahoře zaslechl pohyb – slabý šramot a pak skřípění, jako když na podlahu dopadne bota. Perro natočil hlavu. Náhlý pocit znepokojení o Elizabethin stav přiměl Evana vyrazil po schodech nahoru. Perro se mu nejdřív hnal v patách a pak ho předběhl.

Na vrcholu schodiště se Evan zastavil, ale Perro neváhal. Psík zabočil doprava, proběhl kolem zřícených dřevěných beden, které se opíraly o stěnu, a vrhl se do místnosti na druhém konci.

Evan spěchal za ním a zastavil se ve dveřích.

Místnost byla kancelář bez známek života, stejně jako zbytek domu. Uprostřed stál obrovský psací stůl, židle a pracovní lampy. Na háčku visel vlněný kabát, jako by Elizabeth měla v úmyslu odejít jen na krátkou dobu. Stěny lemovaly police, napěchované šanony, knihami a výtisky několika časopisů: *Archeologie Blízkého východu*, *Časopis starověké blízkovýchodní společnosti*, *Svitky od Mrtvého moře*, čtvrtletníky *Fondu pro výzkum Palestiny*. Armádou vydaná protestantská Bible, kterou Elizabethin otec obdržel při nástupu do armády během druhé světové války. Jednou ji ve chvíli nostalgie Evanovi ukázala.

Když Evan obešel stůl, viděl směsici zarámovaných fotografií, z nichž většina zachycovala Elizabeth v mladším věku. Po jejím stole byly rozházené pomůcky na opravu dokumentů – různé pasty, sondy a skalpely, krabice s jednorázovými rukavicemi – spolu s lupou připevněnou na okraji, která jí umožňovala důkladně prozkoumat její dílo.

Ale ať už opravovala cokoli, bylo to pryč a zůstalo tu po tom jen vyklizené místo uprostřed nepořádku.

Nebo možná předmět ještě nedorazil.

Kupodivu zde nebyl počítač ani tiskárna. Pokud Elizabeth měla notebook, nepochybně by si ho vzala s sebou. A tiskárna byla pravděpodobně bezdrátová a měla ji v kanceláři Leah Zielinská. Nezdálo se, že by jí v Elizabethině kanceláři patřilo zjevné místo.

Ještě podivnější byl kromě zarámovaných fotek osamělý dekorativní předmět na Elizabethině stole. V rohu se krčila ďábelsky vyhlížející vysušená ropucha, která si podle Evanova názoru

zasloužila označení *pěkně hnusná*. Co Elizabeth vedlo k tomu, že chtěla sdílet prostor se zlověstně vyhlížejícím a naprosto mrtvým obojživelníkem?

Evan mlaskl na Perra a pes ho následoval ven z místnosti. Prohledali zbytek horního patra, ale nenašli nic hrozivějšího než nejisté hromady prázdných dřevěných beden, placatých a nepoužívaných kartonových krabic a komínky knih. Dole udělali totéž – kolekce hrnčářských výrobků, keramiky a starodávných zbraní zaplňovaly police jen zčásti. Elizabeth musela být na počátku procesu nakupování a získávání.

Perro strčil nos do každého zákoutí a čenich měl zaprášený, zatímco Evan otevřel dveře šatny a spíže. Nic nevypadalo narušeně nebo mimo své běžné místo, i když v chaosu fungujícího institutu/laboratoře/galerie to bylo těžké poznat. Evan hledal v kuchyni klíče a doufal, že se mu podaří odemknout jediné dveře, za které se nemohl podívat – do kanceláře Leah Zielinské. Ale našel jen papírové talíře, plastové nádobí a prázdné krabice od pizzy naskládané u zadních dveří, kávovar a několik keramických hrnků s důraznými slogany jako MLUV NA MĚ, AŽ V SOBĚ BUDU MÍT KOFEIN nebo s nápisy souvisejícími s prací, jako například VYKOPÁVÁM STARÉ VĚCI. V ledničce objevil smetanu, bloček čedaru, kulatý sýr brie a láhev sauvignon blanc, napůl vypitou.

Vrátil se nahoru do Elizabethiny kanceláře. Perro si to namířil k obdélníku, na který dopadalo sluneční světlo, a když zjevně vzal v úvahu, že jeho povinnosti skončily, praštil sebou a okamžitě usnul.

S mírně provinilým pocitem Evan prohledal osamocenou zásuvku se složkami v Elizabethině stole. Úplně vpředu ležela kartička, rozložená a zastrčená v závěsné složce. Evan se podíval na úvod: *Milá doktorko Lawrencová, dovolte mi, abych vám co nejsrdečněji poblahopřál...* Sklouzl pohledem na řádek s podpisem. Vzkaz byl od redaktora *Sborníku biblické archeologie*.

To Elizabeth přeju, pomyslel si a vrátil vzkaz na místo, kde ho našel.

V horní zásuvce objevil elegantní a formální dopis se zlatě vyraženou hlavičkou. Byl napsaný francouzsky a Evan mu věnoval jen tolik pozornosti, aby viděl, že je adresován Elizabeth a poslal ho kambodžský ministr kultury a umění. Vrátil ho do zásuvky, aniž by ho četl.

Pak našel složku s fakturami, kterou prolistoval a hledal něco, co by mohlo vyčnívat. Opakovaně se objevoval název nadace Veritas spolu s odkazy na provenienci. Také si všiml smlouvy o mlčenlivosti od téže společnosti. Přimhouřil oči. Proč by akademická organizace – kterou Veritas, jak předpokládal, byla – žádala po jiném akademikovi smlouvu o mlčenlivosti? Ty se běžně uzavíraly v korporacích, které se zabývaly informačními technologiemi, kde je třeba střežit tajemství. Ale v humanitních vědách se s nimi člověk nesetkal, protože tam se vzájemná debata nejen podporuje, ale je přímo žádoucí.

Na stole ležel zavřený kalendář schůzek. S odůvodněním, že by si měl alespoň ověřit, zda Elizabeth má naplánovanou schůzku s Avrahem, plánovač otevřel. Pouze u několika dat byla připomená poznámka a téměř pokaždé se jednalo o termín u lékaře, jako by byl kalendář k tomuto účelu zakoupený. Zápisy začaly před šesti měsíci a poslední schůzka – označená jako **INFUZE** – byla zaznamenána před pěti týdny.

Od té doby nic. Vzdala snad boj?

Rozsvítil pracovní lampu a pozorně se podíval na dnešní datum, kdy se měla sejít s Ronenem Avrahem. Bylo to tam – napsané tužkou a následně vygumované –, iniciály R. A. vedle řádku 9:00.

Zajímavé. Setkání s Izraelcem jistě nemělo nic společného s Elizabethiným zdravím.

Procházel stránky pečlivěji a děsila ho představa, jak by byla konsternovaná, kdyby se dozvěděla o jeho slídění. Měl by kalendář zavřít a utéct z místa činu. Ale jeho znepokojení – z Avrahamovy přítomnosti a Elizabethina mlčení – ho přimělo vyzvídat.

Při druhém pátracím pokusu našel jen jeden další zápis, a to před dvěma dny ve 22:00 – **SR-pMoses I/II KSP**.

Poškrábal se ve vousech a zamyslel se. *PMoses I* a *pMoses II* pravděpodobně odkazovaly na papyry – jednalo se o běžnou formu označení starověkých textů. Ze zbytku záznamu však nedokázal nic vyvodit.

Zavíral plánovač, když si všiml zastrčené vizitky v kožené klopě. *Chuma Hassan – obchodník se starožitnostmi*. Evan jméno znal. Chuma Hassan, často nazývaný prostě Egyptan, měl pověst člověka ochotného zabývat se uloupenými nebo ukradenými artefakty. Co by Elizabeth mohla mít do činění s někým jako on?

V přízemí v zámku vchodových dveří zarachotil klíč. Perro zvedl hlavu a zabušil ocasem – tuto dovednost ovládal, protože Diana mu odmítla nechat kupírovat ocas. Evan vyklouzl ze dveří a nahlédl přes zábradlí. Přemýšlel, jak by vysvětlil svoji přítomnost, pokud ten, kdo vstoupí, není Elizabeth Lawrencová.

Nebo ještě hůř, jak ji vysvětlí, jestli to Elizabeth je.

Přetrvávající neklid ho přiměl sebrat těžkou knihu z nedaleké krabice. Vzhledem k jeho výšce a nízké hmotnosti by mu kniha neumožnila víc než upoutat něčí pozornost.

Možná by frontální útok zpomalil vetřelce, který by se nepochybně zlomil v pase smíchem.

Člověk pracuje s tím, co má.

KAPITOLA 4

Dveře se otevřely a do předního pokoje institutu vešla mladá žena. Bylo jí něco kolem pětadvaceti, byla drobná, s kšticí tmavě rezavých kudrnatých vlasů, které si stočila do vysokého, neupraveného drdolu. Zadala kód alarmu, svlékla si zelený vlněný kabát a pověsila ho do šatní skříně, pak vytáhla telefon a něco vytukala. Do smaragdového prstenu na levé ruce se zachytilo světlo.

Zařídala se na telefon.

Evan uklidil knihu zpátky do kartonové krabice.

„Haló!“ zavolal z balkónu.

Žena se lekla a vzhledla. Doširoka otevřela oči plné strachu. „Kdo jste? Proč jste tady? *Uvnitř*? Máme zavřeno.“

„Jsem Elizabethin přítel. Evan Wilding. A vy?“

Vypadala, že se chystá utéct předními dveřmi. „Tady nemůžete být.“

Evan zvedl klíčenku se skarabeem. „Elizabeth mi dala klíč. A jak vidíte, nepředstavuju velkou hrozbu. S Elizabeth jsme v minulosti spolupracovali.“

Perro vyklusal z Elizabethiny kanceláře a postavil se vedle Evana, uši nastražené, jazyk vyplazený. Žena se viditelně uvolnila – jaký útočník se špetkou seberespektu by si za partnera ve zločinu vybral corgiho?

Perro nechal působit své obvyklé kouzlo.

Žena se vydala po schodech nahoru. „Jsem Leah Zielinská, asistentka doktorky Lawrencové. Můžu vám s něčím pomoci?“